

Передмова

Ідея цієї книги сформувалася в той час, коли вдалося узагальнити попередні результати дисертаційного дослідження “Принципи архітектурно-сценографічної творчості Є. М. Лисика і їх розвиток в сучасній Україні”, яке один із авторів – З. Климко – проводила за орудою наукового керівника проф. В. Проскуракова упродовж трьох останніх років від 2013 до 2016 року. Головним завданням дисертації було фахове висвітлення мистецького явища, яке в театральних дослідженнях отримало назву “Феномен Лисика” як об’єкта і предмета архітектурної науки. Ясна річ, що зміст, структура, мета і завдання дисертації, розраховані на діячів театру, – мистецтвознавців, сценографів, архітекторів, технологів, драматургів, літераторів, акторів, – не підходили для ширшого кола шанувальників театру. Щоб розповісти читачеві про архітектурно-сценографічну творчість Є. М. Лисика, проведено роботу слід було висвітлити в новій формі. Ось чому в це видання увійшли усі матеріали попередніх публікацій авторів монографії і про архітектурно-сценографічну творчість Є. М. Лисика, і про сценографію узагалі, які перебувають у приватних архівах, бібліотеках, збірках, а також і ті, що були недоступні читачеві в Україні.

Оскільки сучасні мистецькі явища в українському театрі можна найточніше виявити під час навчально-наукової і навчально-експериментальної діяльності, яка є протиположною до комерційної або офіційно-професійної діяльності, автори вибрали за мету власну творчу діяльність, інтегровану в діяльність представників Львівської архітектурної школи, очолювану професором В. Проскураковим у галузі театрального мистецтва у всіх його проявах.

Автори розуміють, що до цієї книги можуть висувати претензії через відсутність деяких “мистецьких” фактів, явищ, імен.

Але на це є певні підстави:

По-перше, автори мають власний погляд на явище архітектурно-сценографічної творчості Є. М. Лисика.

По-друге, з науковими розвідками й узагальненнями результатів творчості Є. М. Лисика авторів погоджуються і підтримують їх не тільки науковці кафедри ДАС ІАРХ НУ “Львівська політехніка”, на якій вони проводилися, а і рідні та близькі люди, колеги, учні, і серед них – О. Лисик-Зінченко, А. Лисик, Тадей та Михайло Риндзаки.

По-третє, на таку книгу українська наука ще й досі не спромоглася, хоча минуло 26 років від дня смерті художника, а осмислення таких феноменів, як творчість Є. Лисика, терміново потребує й українська архітектурно-сценографічна практика, й українська архітектурно-сценографічна наукова теорія.

В Україні немає жодної спеціальної науково-дослідної монографії, присвяченої мистецтву сценографії синкретично з театральною архітектурою та ще й на прикладі діяльності майстрів світового рівня, яким був і є Є. М. Лисик. Не існує монографії, яка була б доступною і зрозумілою усім – науковим діячам і шанувальникам театру.